

LUNDS UNIVERSITET

Förortssvenskan och att Känna sig Hemma

En studie om relationen mellan kroppar, språkande, rum och platser i
Malmö Stad

Tove Mattisson GNVK02
Genusvetenskapliga Institutionen
Lunds universitet
Handledare: Mia Eriksson

Abstract:

This essay is about individuals from Malmo who speaks suburb Swedish and the meaning of them feeling at home in their everyday life. It's about the meaning of suburb Swedish in the process of how different norms of identity comes to matter and shape how bodies move through, expand in and inhabit different places in the Urban Geography of Malmo City. It's about the intra-action between bodies, room, places and languaging. Both how they are interlinked or separated from each other. The study has it's anker in the dialogue between queer studies and phenomenology. How queer objects give us important insights of the reality and how queerness can be a cause of restriction but also a starting point for agency.

Keywords:

Queer Phenomenology, Norms of Identity, Suburb Swedish, Materialisations, Malmo

Nyckelord:

Queer Fenomenologi, Identitetsnormer, Förortssvenska, Materialiseringar, Malmö

Förord

Ett Minne

Jag är född och uppvuxen i Malmös sydöstra delar och i områdets grundskola samlades barn och ungdomar från olika socioekonomiska bakgrunder. Det var barn till läkare, civilingenjörer, lärare, kommunalarbetare, fabriksarbetare och arbetslösa. Detta eftersom skolan omringades av allt från billigare hyreslägenheter till påkostade villaområden. Som barn till ett par medelklass kommunalarbetare såg jag mig själv som en kameleont som rörde sig i denna brokiga skara av människor, boendeformer och livssituationer. Boendeformer och livssituationer som vittnade om ganska olika verkligheter. Jag hade vänner som hade svårt att hänga med när kroppen växt ur kläderna lite för snabbt för föräldrarnas plånbok, medan andra vänner hade hunnit besöka flera av jordens alla världsdelar redan innan puberteten. Jag rörde mig dagligen mellan dessa verkligheter, men det handlade inte enbart om min fysiska rörelse, det handlade även om hur min kropp expanderas och tog sig olika uttryck kopplade till specifika situationer och platser. När jag umgicks med klasskamrater som bodde i Rosengård förändrades också mitt sätt att tala, jag rullade extra på r:en och min malmöitiska blev mer markant och än mer melodiös, jag talade rosengårdska. Åren gick, jag driftade från mitt område och började gymnasiet i en annan del av staden, i och med detta slutade jag helt att prata rosengårdska. Att jag kunde skifta från rosengårdska till standardsvenska var inget jag reflekterade över då, det var något jag gjorde omedvetet. Jag antog rosengårdskan när jag umgicks med vänner som pratade rosengårdska och lämnade den när jag intog andra platser och klev in i andra situationer. Däremot funderar jag nu i efterhand över att jag på ett privilegerat sätt kunde klä på men också klä av mig rosengårdskan som om den vore ett plagg jag valde att använda vid specifika situationer. Den stora skillnaden tror jag är att när jag klädde av mig rosengårdskan passerade jag i samhället som den gängse bild av hur en "svensk" kropp ser ut och jag funderar om det var en möjlighet som inte alla hade.

1. Inledning	5
1.1 Inledande Ord	5
1.2 Malmö, Förorten och Förortssvenskan	5
2. Syfte och Frågeställning	7
3. Forskningsfält	8
3.1 Lingvistiska Studier	8
3.1.1 Identitetsskapande och Grupptillhörighet	8
3.1.2 Lingvistiska Dikotomier	8
3.2 Urban Sociologi	8
3.3 Queer, Normer och Materiell Hållbarhet	9
3.4 Diskussion - Studiens plats i forskningsfältet	9
4. Teori	10
4.1 (Onto-)Epistemologi	10
4.2 Diskurser och Materialiteter	10
4.3 Queer Fenomenologi	11
4.3.1 Orientering - Desorientering	11
4.3.2 Det Queera i Fenomenologin	11
4.4 Staden och det Urbana Medborgarskapet	12
4.5 Diskussion kring Teori	13
5. Metod	14
5.1 Vägen till Metod	14
5.2 Reflektioner kring Metod och Etik	14
5.3 Val av Metod	15
5.3.1 Walk Along	15
5.3.2 Walk Along och (Queer)Fenomenologi	15
5.4 Diskussion kring Transkribering	16
5.5 Uppsatsen språkliga ingång	16
6. Material	18
6.1 Urval och Avgränsning	18
6.2 Materialdiskussion	18
7. Analys	19
7.1 Språkande, Staden och Identitet	19
7.2 Språkande	19
7.2.1 Förorts- och Standardvenskan	19
7.2.2 Norm och Språkande	20
7.2.2 Att skifta eller inte mellan Förorts- och Standardvenskan	21
7.3 Staden (Platser och Rum)	22
7.3.1 Platser och Hemmahörande	22
7.3.3 Platser som Omfamnar	24

7.3.4 Tillhörighet av Platser	25
7.3.5 Sammanfattande ord om Staden	28
7.4 Identitet	29
7.4.1 "Svenskhet"	29
7.4.2 Att "vara" eller "bli" Svensk	31
7.4.3 Vithetsnorm och Svenskhet	32
7.4.4 Att destabilisera "svenskhet"	33
8. Avslutning	34
8.1 Sammanfattande Ord	34
8.2 Avslutande Ord	35
9. Referenslista	36

1. Inledning

1.1 Inledande Ord

Den här uppsatsen handlar om Malmöitiska individer som talar förortssvenska och betydelsen av den i deras vardagliga liv. Jag ämnar att undersöka vilken betydelse förortssvenskan har för dessa individer när de rör sig, breder ut sig och intar olika platser i Malmö stad. Studien handlar om relationen mellan kroppar, språkande, rum och platser. Vilken betydelse de har för varandra, på vilka sätt de korsar varandras spelplaner och hur språkande och platser (o)möjliggör expanderande av kroppar.

1.2 Malmö, Förorten och Förortssvenskan

Studien har sin kontextuella förankring i det postindustriella Malmö. Staden var en av Sverige främsta industristäder, men drabbades under 90-talet av en drastiskt ökad arbetslöshet till följd av den industriella avvecklingen. Under samma period ökade också flyktingmottagandet, dessa två faktorer i kombination bidrog till ett ekonomiskt minskat kapital för Malmö(Mukhtar-Landgren 2005:120). Idag har Malmö byggts upp igen i ny skepnad, men efterdyningarna av dess historia syns i de kommunala politiska beslut som format stadens nya profilering(ar). Den första handlar om hur Industrialismens fall blir "Kunskapsstaden" och kopplas till det framtida och högmoderna så som Malmö Universitet, Bo01. Den andra handlar om hur den ökade invandringen blir "Välfärd för alla" och kopplas till att möta mångfalden och minska utanförskap(Mukhtar-Landgren 2005:122). Eftersom studien uppehåller sig i brytpunkten mellan kroppar, språkande och platser är stadens profilering av vikt då den förklarar den kontext deltagarna i denna studie förhåller sig till. Betydelsen av hur Malmö som stad ter sig är relevant för denna studie vilket är något jag kommer återkomma till senare.

Förorter kännetecknas av de klassiska betonghögghusen, de så kallade miljonprogrammen. I och med urbaniseringen och efterkrigstiden byggdes områdena för att minska bostadsbrist och öka bostadsstandarden. Sedan välfärden ökade i mitten av 70-talet

lämnade de som hade råd stadsdelarna och bostadsbristen blev till bostadsöverskott. Betonghusen stod tomma och de som bodde kvar eller till sist flyttade in var människor med svagare socioekonomisk bakgrund, de blev också hem för de många som invandrade till Sverige under början på 80-talet(Löf-Hagström 2017). Idag porträtteras förorten som problemområden och blir allt som oftast måltavla för medias blick. Områden som Rosengård beskrivs som farliga och våldsamma vilket är ett oförtjänt rykte enligt invånarna från dessa områden som också beskriver en kärlek till orten, något media ofta glömmer bort att tala om(Ek 2010). Miljonprogrammen och segregation har blivit starkt sammankopplade och detta är ännu en kontextuell dimension som deltagarna i denna studie förhåller sig till. Jag vill undersöka brytpunkten där diskurser och materialiteter möts. Mot bakgrund av det är det relevant att förstå hur dessa samhälleliga dominerande berättelser om förorten formar individens självförståelse(Dahlstedt 2018:141).

Förortssvenskan härrör av namnet att tyda från förorten. Förortssvenskan som exempelvis rosengårdskan betraktas som ett gruppspråk utvecklat av ungdomar i "invandrartäta" områden. Den används dels för att skapa gemenskap och solidaritet inom den egna gruppen samtidigt som den markerar ett avståndstagande från andra grupper(Collin 2010). Förortssvenskan är inte fixerad, den definieras varken av ett specifikt språk eller en specifik nationalitet, språkbruket indikerar mer en viss levd erfarenhet av att vara uppvuxen i just förorten(Lärarnas Tidning 2004). Förortssvenskan förknippas ibland med kriminalitet eller en "outlaw" person. Det finns en vilja att göra upp med denna entydiga fixerande bild, inte minst från offentliga personer i samhället som själva är från förorten. Rapparen Erik Lundin berättar i många intervjuer om vikten av att sätta förortssvenskan på kartan och därmed också skriva fram en mer dynamisk bild av individer i förorten. Han pratar om ett påtvingat öde som "blatte" och hur man gör allt för att äga ett ofrivilligt utanförskap, där även språkandet är en viktig del i denna praktik(Lundin 2018).

Förortssvenskan har en central faktor i denna studie. Förortssvenskan är ett (grupp)språk, men beskriv också som ett *språkande*. Språkandet kan definieras som en handling och det är utefter denna definition jag vill undersöka relationen mellan språkandet (i detta fall förortssvenskan) och individers materiella realitet och upplevelser av gemenskap, men också utanförskap. Jag vill uppehålla mig i brytpunkten mellan kroppar, språkande, rum och platser och dess expansion alternativt friktion mellan varandra.

2. Syfte och Frågeställning

Syftet med denna studie är att undersöka upplevelser av att tala förortssvenska och dess betydelse för gemenskap och utanförskap i relation till kroppar, rum, språkande och platser i Malmö Stad. Mina frågeställningar bli således:

1. *När är förortssvenskan en resurs och när blir den en begränsning?*
2. *Hur hanteras språkandet av förortssvenskan i relation till rum, platser och kroppar?*
3. *Vilken betydelse har rådande diskurser för förortssvensktalande individers identitet och dess betydelse för hur de orienterar sig i samhället och intar specifika rum och platser?*

3. Forskningsfält

3.1 Lingvistiska Studier

3.1.1 Identitetsskapande och Grupptillhörighet

Språkforskaren Ulla-Britt Kotsinas (1994, 2004) analyserar ungdomskultur, ungdomsspråk, sociolekter och slang i relation till identitetsskapande och förhandling av grupptillhörighet. Hon har arbetat med bland andra Dogge Doggelito för att göra upp med fördomar kring förortssvenskan för att visa på en mer dynamisk bild av individer från orten. Ulla-Britt Kotsinas är den som myntat begreppet Rinkebysvenskan och har utarbetat en förortssvensk ordlista för att legitimera förortssvenskan.

3.1.2 Lingvistiska Dikotomier

Tommaso M. Milani och Rickard Jonsson (2012) har forskat om den dikotomiska relationen mellan standardsvenskan och Rinkebysvenskan. Denna dikotomi ligger dock inte bara på en språklig nivå utan rinkebysvenskan och standardsvenskan tillskrivs vissa kroppar, eller en viss typ av "svenskhet" då språket indikerar en viss livserfarenhet (Milani och Jonsson 2012:59). De urbana ungdomar som brukar rinkebysvenskan blir ikoner av "Etniska Andra". Forskarna undersöker hur specifika ideologier tillskrivs de båda språken, där rinkebysvenskan kopplas till individer som har sociala problem och utbildningssvårigheter. Skiftandet mellan språkbruken blir ett sätt att förhandla sin position och ett uttryck för erfarenheten av ett "mellanförskap" (ibid:59).

3.2 Urban Sociologi

Helena Holgersson (2011) gör en urbansociologisk studie som syftar till att undersöka hur gränsen mellan medborgare och icke-medborgare förhandlas i Sverige idag. Holgersson undersöker icke-medborgares självförståelse utifrån rådande diskurser kring asylsökande och "utvisningsbara" och hur de hanterar och förhandlar denna position i sitt vardagliga liv. Holgersson fokuserar på rumslig praxis för att förstå informanternas medborgarskapspråk

trots deras juridiska status som "illegal". Den kan även ses som ett bidrag till den sociologiska diskussionen om vad en stad är.

3.3 Queer, Normer och Materiell Hållbarhet

Michelle Göransson (2012) gör en etnologisk studie som grundas i relationen mellan Queerteori och fenomenologi. Den handlar om hur normer för genus och sexualitet ges materiell hållbarhet. Syftet är att analysera hur konceptet sexualitet är sammanlänkade och formas genom relationen mellan kroppar, rum och ting. Göransson undersöker även vilken betydelse specifika kroppar, ting och rum har för hur normer (specifikt heteronormer) skapas och görs verksamma.

3.4 Diskussion - Studiens plats i forskningsfältet

De lingvistiska studierna är av relevans eftersom de belyser identitetsskapande och grupptillhörighet genom språkandet. Milani och Jonsson belyser också hur språkande tillskrivs specifika kroppar, hur "etniska andra" förkroppsligas. Göransson utgår från Queerteori och Fenomenologi, relationen mellan kropp och plats, vilket är ett perspektiv som denna studie också gör. Göransson riktar in sig på normer kring genus och sexualitet, medan denna studie ämnar att titta på andra normer som exempelvis språkliga normer och vithetsnormen. Holgerssons studie motiverar en djupare förståelse för betydelsen av den urbana geografin som jag vill tillämpa i denna studie. Mot bakgrund av ovanstående finns det en avsaknad i forskningen avseende vilken betydelse kroppar, rum och förortssvenskan ur det genusvetenskapliga teoretiska ramverket har för gemenskap och utanförskap. Denna studie har växt ur viljan att dekonstruera stereotypa bilder av förortssvensktalande individer. Med en fenomenologisk känslighet kan uppsatsen därmed bidra med att ge ett perspektiv som är mer komplext och kontextualiserat.

4. Teori

4.1 (Onto-)Epistemologi

Feministisk teori täcks av mångfald och genusvetenskapen handlar ofta om tvärvetenskapliga samarbeten som rör sig inom många olika discipliner, detta bidrar till en "epistemologisk heterogenitet"(Lykke 2009:129). Studiens epistemologiska utgångspunkt kan förstås som feministisk posthumanistisk med fokus på ett (queer)fenomenologiskt tankesätt. För att förstå en posthumanistisk kunskapsproduktion vänder jag mig till Karen Barad. Barad vill skapa en epistemologisk och ontologisk ram som överskrider dikotomier mellan bland annat diskurs och materialitet, det mänskliga och icke-mänskliga och kropp och själ(Barad genom Lykke 2009:151). Detta kallar Barad för onto-epistemologi. Det handlar om att det inte går att separera den materiella verkligheten och den kunskapande verkligheten. De är ej separata praktiker, utan måste ses som sammanflätade med varandra. Fenomenologi handlar om att uppleva världen av fenomen genom vilken kroppen spelar en central roll. Med det i åtanke kommer förevarande studie att fokusera på ett teoretisk ramverk som belyser relationen mellan diskurs och materialitet, det mänskliga och icke-mänskliga och kropp och själ. Här nedan presenterar jag det teoretiska ramverket.

4.2 Diskurser och Materialiteter

Precis som Göransson (2012) ämnar jag att problematisera gränserna mellan kroppar, rum och ting för att belysa att agens inte bara finns hos subjekten utan även i materialiteter(Göransson 2012:27). Göransson breddar därmed konceptet agens och menar att "människors handlingar involverar alltid andra former av agens än den vi brukar tillskriva subjekten, nämligen agens som härrör materialiteter som ting och rum"(ibid:28). Vi(subjekten) gör materialiteter, men Göransson menar också att "det materiella gör oss så tillvida att vi kontinuerligt inbegrips i rumsliga och materiella relationer"(ibid:28). Syftet är att bryta upp distinktionen mellan var och hur: kroppar, ting och rum, börjar och slutar. Genom Göransson vänder jag mig mot Karen Barad (2008), som behandlar materiellas tillblivelser och menar att "kroppar bör förstås varken som ren orsakan eller ren verkan,

snarare utgör de delar av världens kontinuerliga tillblivelse”(Genom Göransson 2012:29). Barad utforskar en djupare relation mellan materialiteter och diskursiva praktiker för att visa på ett hänsynstagande av att både det mänskliga och ickemänskliga innefattar aktörskap(ibid:30).

4.3 Queer Fenomenologi

4.3.1 Orientering - Desorientering

Det fenomenologiska perspektivet handlar om orientering. Detta kan förstås som att kroppar formas och uppfattar världen utefter hur de rör eller sträcker sig i en specifik riktning mot specifika objekt, vilka uppfattas som tillgängliga inom ens kroppsliga sfär(Ahmed 2006:2). Med andra ord, att vara orienterad blir en fråga om att känna sig hemma och känslan av att höra hemma ger kroppen dess kapacitet att breda ut sig och ta plats i sociala rum. Frågan om orientering handlar således både om hur vi finner vår väg, men också om hur vi kommer känna oss hemma i världen.

Att vara *desorienterad* blir därför en fråga om att inte känna sig hemma vilket kommer påverka kroppens kapacitet att breda ut sig och ta plats, det formar vad kroppen uppfattar att den *kan* göra(Ahmed 2006:112). Sara Ahmed menar att rasism kan vara en orsak till desorientering(ibid:111). Förståelsen för hur vi blir orienterade uppdragas i stunder av desorientering. När vi är orienterade kanske vi inte ens tänker på att vi är det. Och det är känslan av desorientering som får oss att börja fundera över hur vi ens blev orienterade från första början(Ahmed 2006:6).

4.3.2 Det Queera i Fenomenologin

Ahmed går i dialog mellan queerstudier och fenomenologi. Queer Fenomenologin betonar att kroppar är situerade i tid och rum. Det handlar om hur kroppar rasifieras(sexualiseras eller könas) utefter hur de breder ut sig och tar plats i rum. Men även om hur platser rasifieras(sexualiseras eller könas) vilket får betydelse för hur specifika kroppar omfamnas av sin omgivning(Ahmed 2006:4-5).

Queer kan förstås som ett sätt att beskriva hur kroppar, rum och ting upplevs som udda eller skeva(Ahmed 2006:161). Detta kan förstås som att individer “skevar” i relation till

sin omgivning. Att "queera" kan också förstås som en handling att röra om i grytan av förgivettagna normer, handlingen kan ses som aktiv eller också som en ofrivillig påföljd. Oavsett (o)medveten handling problematiserar detta reproduktionen av både heteronormen och vithetsnormen(ibid:161). Ahmed undersöker orientering i relation till kroppar som inte bebor vithet(Ahmed 2006:24). Hen skriver genom Fanon (1986) hur beskrivningen av den kropp som orienteras mot ett objekt, är en kropp som redan hör hemma i sin värld, det är en kropp som sträcker sig ut i rum och når objekt som redan är på plats. Fanon menar att denna familjära värld är en vit värld och den som hör hemma är den som bebor en vit kropp(Ahmed 2006:111).

Handling kan enligt Ahmed förstås som performativt. Barad och Ahmed tar avstamp i Butlers performativitetsbegrepp men utvecklar och gör en annan teoretisering av det. Skillnaden på Ahmed och Butler är "abstraktionsnivån på deras teori bygge"(Göransson 2012:23). Normer är en form av diskursiv begränsning som enligt Butler ger förkroppsligande processer, medan Barad utvecklar frågan om hur även materialitet materialiseras. Istället för att enbart se hur performativitet av diskurser formar kroppsmateria, menar Barad att även kroppsmateria är performativ och agerande(Lykke 2009:102). I denna uppsats förstår jag performativitet genom Barad och Ahmeds skola.

4.4 Staden och det Urbana Medborgarskapet

Ien Ang (2006) menar att det finns en skillnad på uppbyggnaden av Nationen och Staden. Nationen bygger på tanken av en kulturell, etnisk och religiös gemenskap(Ang 2006:31), medan staden bygger på en dynamisk konkretitet, en fysiskt levd erfarenhet av staden som plats(ibid:33). Globala effekter syns som mest i större städer eftersom det är där människor med olika bakgrunder och förutsättningar som tydligast måste hitta sätt att leva tillsammans(Holgersson 2011:29). Staden är en plats för de mest intensiva former av intolerans men också en plats som demonstrerar de mest potentiella former av kulturell dialog(Ang 2006:39). Detta skapar en specifik urban realitet som står långt ifrån det imaginära kollektiv som definierar en suverän nationalstat(ibid:33).

"Om medborgarskap ska vara av betydelse över huvud taget i det vardagliga livet skulle det betyda förmågan för individer att inta offentliga rum och platser på ett sätt som inte kompromissar med deras självidentitet, än mindre hindrar, hotar eller ens skadar dem mer materiellt"(Ang 2006:33, min översättning).

Ien Angs beskriver begreppet “urbant medborgarskap” som till skillnad från ett nationellt medborgarskap bygger på en “formell avgränsning av nationell tillhörighet” handlar om “rätten att höra hemma i staden”(Genom Holgersson 2011:170). Det nationella medborgarskapet definieras i termer av ett formellt bevis på nationell tillhörighet, som exempelvis pass och personnummer(Ang 2006:33). Det urbana definieras av ett praktiskt erkännande av den interna pluralitet och mångfald av former av uppehålle som intar stadens rum och platser. Därför får det formella medborgarskapet en skev betydelse i den (globala) staden.

4.5 Diskussion kring Teori

Göransson undersöker brytpunkter mellan kroppar, rum, platser och ting. Medan jag fokuserar på brytpunkter mellan kroppar, rum, platser och språkande. Där det språkande ses som en handling. Genom Ahmed vill jag jobba med de queera objekten. Queerstudier är kanske som mest kopplade till sexuella orienteringar, men jag vill även använda mig av queer för att belysa andra typer av normer som vithetsnormen. Jag ämnar att uppehålla mig kring Malmö stad för att bryta upp distinktionen mellan det mänskliga och icke-mänskliga. Att belysa Malmö som en aktör kan synliggöra att det inte alltid är helt självklart vart kroppar slutar och omgivningen börjar och vice versa. Holgersson (2011) menar genom Lefebvres att staden kan “förstås som en plats där medborgarskapets gränser utmanas, men också som ett rum som i någon mån påverkas av denna process”(Holgersson 2011:36). Staden (i detta fall Malmö) kan ses som ett förhandlingsrum inom vilken invånarna förhandlar sin självidentitet och position(Ang 2006:35).

5. Metod

5.1 Vägen till Metod

Precis som för det teoretiska ramverket söker jag en material- och analysmetod med onto-epistemologisk utgångspunkt. Jag har inte funnit en fulländad metod som är applicerbar på just den studie jag vill utföra. Detta resulterade i att det teoretiska ramverket banat vägen för en material- och analysmetod. Här nedan motiverar jag först mina etiska överväganden, sedan val av metod.

5.2 Reflektioner kring Metod och Etik

De främsta tankarna som väglett mig i val av metod har varit: En insamlingsmetod av ett material som kan ge en mer komplex analys så att varken “invandrartäta” områden eller individer porträtteras som fixerade. Soyini D. Madison skriver att som forskare måste en noga överväga hur en tillträder det fält som tänkts studeras (Madison 2005:2:5). Hur jag träder in i detta fält utan att exotifiera och att komma ifrån den stereotypiska bilden av “the outsider” (ibid:4:16) har fått vägleda mina val av materialmetod. Att inte vara sentimental över den “andre” (ibid:4:20), gör att jag som forskare ser deltagarna i denna studie som aktiva i sina subjektpositioner. Materialmetoden ska ge utrymme för mikroorienterade komplexa skildringar från individernas upplevelser.

Kathleen Lynch säger att marginaliserade grupper ofta står väldigt långt ifrån forskningsvärlden, men att deras position är av stor vikt då de på ett helt annat sätt kan identifiera förtryck i samhället, de lagar och politiska praktiker som bidrar till ojämlika processer (Lynch 1999:62). Jag funderar över begreppet “marginaliserade”. Nira Yuval-Davis (2006) menar att synen på sociala kategorier som marginaliserade och dess förtryck får aldrig ses som fixerade, utan som situerade i tid och rum (Yuval-Davis 2006:195). Ja, man kan se vissa samband hur kategorierna tar sig uttryck men dessa generaliseringar är historiskt specifika och under konstanta processer av förändring (ibid:200). I sammanhang av forskarstudier måste olika positioneringar och perspektiv från de deltagande erkännas utan att de reduceras till representanter för “sin” grupp. Det kan finnas en poäng att klargöra

kategorier rent lingvistiskt för att tillfälligt beskriva dem, men vi måste ha i åtanke att de då konstrueras (ibid:2003). Yuval-Davis hjälper mig att se gruppen “förortssvensktalande” som dynamisk, eftersom viljan är att dekonstruera gruppen som enhetlig.

5.3 Val av Metod

5.3.1 Walk Along

För att undersöka gemenskap och utanförskap i relation till kropp och plats har jag valt *Walk Along* som metod. Walk Along är en promenadbaserad intervjumetod som går ut på att samtala under tiden en promenerar. Metoden betonar hur vardagliga rumsliga praktiker blir av värde för att kunna synliggöra det som skapar vår uppfattning om omgivningen och hur vi sedan orienterar och förhandlar vår position genom den (Kusenbach 2003:478). Jag använder mig av Tim Ingold och Jo Lee Vergunst “Ways of Walking: Ethnography and Practice on Foot” som grund till metodingången, men kommer komplettera med Kusenbach “Street Phenomenology” och Sara Ahmed “Queer Phenomenology”. Ingold och Vergunst förklarar varför den fysiska akten “att gå” är så fundamental för hur vi tänker, agerar och intar rum och platser och motiverar dess värde för samhällsvetenskapen, medan Kusenbach bidrar till att ge en mer konkret förståelse för Walk Alongs som metod. Ingold & Vergunst, Kusenbach och Ahmed har alla en fenomenologisk ingång, men det faktum att Ahmed gör ett feministiskt anspråk på fenomenologin gör att studien kan bibehålla en feministisk ingång. Det bidrar också till att hålla metodologin nära det teoretiska ramverket.

Jag gjorde fullfjädrade Walk Alongs med två intervjupersoner, de valde själva en plats som vi promenerade runt på och samtalande under tiden. Den tredje personen blev det ingen promenad med, men platsen han valde var hans arbetsplats som också ligger i det område han är född och uppvuxen i. Trots att momentet “att gå” uteblev befann vi oss på en plats lokaliserad i en del av staden han kände sig hemma i och hade stor kärlek och respekt för.

5.3.2 Walk Along och (Queer)Fenomenologi

Ahmed gör en intressant koppling när det kommer till fenomenologins koncept av orientering, hur den rasifieras. För att återkoppla till vikten av relationen mellan kropp och

plats blir Ahmeds argument än mer berikande. Hen menar att relationen mellan plats och ras är kritisk då de materialiseras som givna, som om de förlänger varandra. Samtidigt som "Andra sidan av världen" associeras med "rasifierade andra", blir rasifierade andra associerade med "andra sidan av världen", de kommer till att förkroppsliga "distans"(ibid:121). Att använda Walk Alongs tror kan belysa den (rasifierade)orientering som Ahmed berättar om, den där känslan av att känna sig mer eller mindre hemma och dess betydelser för hur individer tar plats och äger rum.

Jag vill undvika övergripande och fixerade skildringar i studien och istället fokusera på komplexitet på mikronivå. Kusenbach säger att vill en undersöka rumslig praxis görs det mest effektivt genom att fokusera på den komplexa och subtila betydelsen av plats i det vardagliga livet. Hon menar att Walk Alongs erbjuder denna fenomenologiska känslighet(Kusenbach 2003:478).

5.4 Diskussion kring Transkribering

Jag har valt att transkribera dialektalt eftersom jag ville behålla en kontextuell förankring. Studien handlar om språkande och tanken var att jag skulle kunna hitta intressanta kopplingar till förortssvenskan i transkriberingen. Men under intervjuerna kom det fram att deltagarna skiftade till standardsvenska när de talade med mig. Detta blev en viktig insikt för min positionering i studien. Jag och deltagarna har viss gemensam grund; vi har växt upp i samma delar av Malmö, gått på samma skolor (om än inte samtidigt). Men på just den språkande punkten delade vi inte riktigt samma erfarenhet. Deltagarna kodade mig som en person en inte pratar förortssvenska med.

5.5 Uppsatsen språkliga ingång

Jag har medvetet försökt hålla mig till ett språk som är mindre "akademiskt". Det är ett försök att göra uppsatsen mer lättillgänglig eftersom teorin jag använder mig av kan uppfattas som tung och avancerad. Eftersom uppsatsens ämne i stor mån handlar om själva "känslan" av hemmahörande har jag velat skriva på ett sätt som "känns". Det har varit viktigt för mig att förmedla denna teoretisering om känslan av hemmahörande med ett språk som faktiskt speglar kärnan i teorins innehåll. Lykke (2009) menar att det finns mycket att hämta i

skönlitteraturens sätt att berätta, inte för att nedvärdera teorin utan snarare för att förstärka den(Lykke 2009:190).

6. Material

6.1 Urval och Avgränsning

Mitt Material består av tre intervjuer med individer från Rosengård, Malmö. För att få delta i studien behövde en tala(t) förortssvenska och slang, vara mellan 18-35 år och bo i Malmö. Intervjuerna har ägt rum på platser intervjupersonerna själv valt med instruktionen att välja en plats i staden hen känner sig trygg med sitt språkande på. Här nedan presenteras en bakgrundshistoria av deltagarna i studien:

- S är 22 år, född och uppvuxen i Rosengård. Studerar just nu på Malmö Universitet.
- Z är 19 år och går sista året på Gymnasiet. Z kom till Sverige som 8-åring och har de senaste fem åren bott i Rosengård. Z går sitt sista år på gymnasiet och jobbar inom en föreningsverksamhet i Rosengård.
- M är 24 år, född och uppvuxen i Rosengård, studerar på Malmö Universitet till ingenjör, men jobbar också inom en annan föreningsverksamhet i Rosengård.

6.2 Materialdiskussion

Jag har valt ett mikroinriktat perspektiv för att det ger en möjlighet att belysa det makroteoretiker ofta missar, nämligen “mänskliga aktiviteter som sällan verkar uppseendeväckande men som ändå kan ge förståelse för stadens dynamik”(Holgersson 2011:37). Detta innebär att det blir en kontextuell studie som säger någonting om just den lokala platsen. Det som presenteras är tre berättelser om erfarenheter av brukandet av förortssvenskan i Malmö Stad idag. Det är berättelser som i någon mån sammankopplas och delar vissa gemensamma nämnare, men de bör samtidigt läsas som separata berättelser som står för sina egna individuella erfarenheter. Med större resurser och mer tid hade jag haft möjlighet att intervjua fler personer och möjligen kunnat uppnå en kartläggning av förortssvensktalande individer. Studiens syfte är dock inte att skapa en generell uppfattning om förortssvensktalande individer, utan snarare ge en inblick i hur några individer i Malmö Stad upplever sin samtid just här och nu.

7. Analys

7.1 Språkande, Staden och Identitet

Jag upptäckte en problematik av att försöka göra uppdelningar i form av teoretiska tematiseringar av materialet eftersom jag upplevde att de inte tydligt fanns. Intervjuerna i sig kan och bör ses som individuella berättelser som står för sig själva. Men jag märker också hur de i vissa ögonblick sammanflätas med varandra för att sedan brytas upp igen. Likaså gäller det teoretiska ramverket där begrepp och teorier ömsom överlappar varandra, ömsom bryts upp från varandra. Rubrikerna indikerar en uppdelning av Språkande, Staden (rum och plats) och Identitet, men relationen mellan dem kommer vara återkommande genom hela analysen.

7.2 Språkande

7.2.1 Förorts- och Standardsvenskan

Förortssvenskan används hemma, när en snackar med sina syskon eller kompisar. Standardsvenskan används i mer formella sammanhang, när en pratar med kundtjänst, på restaurangen, i en butik och inte minst i skolans värld. Förortssvenskan kan vara ett sätt att bemöta någon som har sämre språkkunskaper i svenska, det blir att mötas på en jämlik nivå:

Z: Det beror på hur den personen talar svenska själv. Typ vissa vuxna de kan inte särskilt bra svenska alltså det har en .eh, en annan.. som kommer från ett annat land, inte har bott i Sverige särskilt länge. Då kan jag använda typ .. en lite mildare svenska med dem så att de förstår.. men även att jag alltså.. dem.. kommer inte titta på mig lite konstigt eller något. För dem själva använder lite felaktig ..om man kan säga så. språket, svenska.

Förortssvenskan blir också ett sätt att bekräfta en delad livserfarenhet, att vara från samma område:

M: När man kan prata på detta sättet så blir det som ett så hära .. Verifying, att du är här ifrån. Det känns skönt. Jag kan tänka mig.. att det är svårt att prata med någon som pratar väldigt svår svenska. Det blir inte så skön stämning, inte så skönt samtal. man liksom, man börjar tveka på sig själv och liksom det. Man känner direkt. "Nä, okej vi är inte liksom . We're not the same"

typ.” Så jag tror det är väldigt viktigt för dem som bor här.. nu ska jag inte prata för alla rosengårdsbor. Men väldigt många, att man har. att man kan slå om om man kan säga så.

7.2.2 Norm och Språkande

Z beskriver förortssvenskan som ett lättsamt och avslappnat sätt att tala på. Det är ett sätt att kunna vara sig själv helt ut, att kunna beskriva känslor på ett mer direkt sätt än vad standardsvenskan kan bistå med. Att prata standardsvenska kräver mer energi, det handlar om att behöva tänka igenom meningar först innan en säger dem:

Z: Alltså, jag själv typ använder det (förortssvenskan) varje dag.. Men inte med vem som helst. Det använder jag mestadels med eh väänner.. Ja, väänner, typ så syskon, för det får en att typ så beskriva känslor på ett mer .. att ..mer direkt sätt.. alltså jag vet inte, ibland jag kan inte förklara hur jag.. eller hur jag känner, hur jag tänker med typ så “fin vanlig” svenska. Och det kanske beror på att jag är van med typ att använda det med väänner och typ så här varje dag i skolan (med klasskamrater), hemma. Så det har blivit liksom en del av språket. Nu e., alltså . nu när jag försöker ändra på mitt svenska det blir liksom svårare för mig och prata. För det är inte jag.

T: Tänker du att du.. du ändrar din.. nu när du pratar med mig så ändrar du din svenska också?

Z: Jaa, jättemycket! *skrattar*

Z beskriver att hon känner sig mer bekväm när hon talar förortssvenska, av den anledningen att hon slipper tänka på hur hon talar. Brukandet av förortssvenskan får Z att känna sig trygg, hon upplever ett flöde i det specifika språkandet där hon bara kan vara. Språkandet kan ses som en handling och i detta fall ger handlingen en positiv effekt för Z:s orientering. Språkandet tillåter henne att expandera då hon slipper fundera över hur hon pratar, hon är “i takt”. Men, jag märker ett genomgående tema hos Z när hon talar *om* förortssvenskan. I ovanstående citat benämner Z standardsvenskan som det “fina” och “vanliga” och på liknande sätt beskriver hon förortssvenskan i andra delar av intervjun i dess motsatta termer, som det “dåliga” och “inkorrekt”. Trots att Z själv inte värderar förortssvenskan som dålig så verkar hon väl medveten om att den vedertagna beskrivningen av förortssvenskan står i motsatt till den bra, korrekta standardsvenskan.

En kan tolka det som att Z identifierar en språklig norm, där standardsvenskan är överordnad förortssvenskan. Normer “skapar över- och underordning”, normer tillåter makt och ojämlikhet, normer ses som naturligt givna, “de tas som sanningar” och skyddas därför från att kritiseras (Göransson 2012:18). Förortssvenskan får Z personligen att känna sig trygg

men på grund av den språkliga norm hon identifierat får brukandet av förortssvenskan i vissa situationer en negativ effekt för hennes orientering, hon blir plötsligt i otakt.

7.2.2 Att skifta eller inte mellan Förorts- och Standardvenskan

Alla intervjupersoner har väldigt tydliga formuleringar av när de talar förortssvenska och när de väljer att skifta till standardvenska. Tidigare forskning visar på en dikotomisk relation mellan förortssvenskan och standardvenskan (se 3.1.2 Lingvistiska Dikotomier). Z beskriver här det problematiska av att navigera sig mellan de båda i vissa specifika situationer:

Z:.. typ så i gruppdiskussioner. Jag har lite svårt att eftersom det är många typ så.. det är både elever och lärare som lyssnar så vet jag inte riktigt hur man ska prata nu. På vilket sätt man ska förmedla det man verkligen vill alltså förmedla. Det blir typ omöjligt! inte omöjligt, men det blir inte komplett. alltså inte 100 % det man försöker säga.

Dikotomin mellan standardvenskan och förortssvenskan gör sig synlig för Z i denna situation då hon ska prata inför både klasskamrater hon brukar prata slang med och samtidigt lärare som hon pratar standardvenska med. Z hamnar i ett desorienterat tillstånd när hon inte helt kan förmedla det hon vill eftersom hon tampas med vilket språkbruk hon ska använda sig utav. Det handlar inte bara om en språklig navigation för Z, hon beskriver det som att hennes "identitet försvagas". Förhandlingen om språkandet skapar friktion och det uppstår ett skavande i relation till omgivningen.

En kan tolka detta som att dikotomin materialiseras, det känns helt plötsligt för Z när hon ska göra sig förstådd både hos den förortssvensktalande omgivningen men också den standardvensktalande. Det är ett fenomen där kropp, språk, norm och rum intra-agerar med varandra. Hon befinner sig fysiskt inom skolans väggar, vilket är ett rum som omfamnar ett visst typ av språkande. De som upptar rummet där och då är dock både förortssvensktalande och standardvensktalande, men den språkliga normen är redan identifierad och den som brukar det överordnade språket (standardvenskan) befinner sig dessutom i en auktoritär position (läraren).

En annan viktig aspekt är dock att Z aktivt väljer att inte avstå från sitt brukande av förortssvenskan. Hon blir i vissa situationer tvungen att förhandla språkandet, men att hon inte ger vika för normen kan också ses som ett motstånd, ett sätt att utmana normen och

därmed också förhandla sin position. Z kopplar förortssvenskan som en viktig del av hennes identitet och det är genom språkandet som hon förhandlar rätten att få vara sig själv.

Ett annat exempel på ett fenomen där kropp, språk, norm och rum intra-agerar med varandra är när deltagaren M på liknande sätt förhandlar rätten att få vara sig själv, men på det omvända sättet: genom att prata standardsvenska i förorten. Så här beskriver han en situation när han talar standardsvenska i Rosengård:

M: Dels rent visuellt jag ser lite annorlunda ut än en vanlig svensk, eller medelsvensk alltså så. Redan där så har man en visuell igenkänningsfaktor (med de andra i Rosengård). Sen.. Rosengård är inte så så stort så det finns alltid nån som känner nån, man har sett varandra tidigare. Liksom, det kan vara att ungdomarna här.. den enda personen dem ser här när vi inte jobbar. det är jag. Jag har föräldrarna som bor kvar här. så jag liksom rör mig i trakterna, man träffar många alltså liksom. det blir en sån här, "du är inte bara här när du jobbar. Du är här också på din fritid". Där har du också en igenkänningsfaktor att vi kommer från samma område. Så jag tror språket blir bara egentligen en, en liksom.. ska inte säga som en upplysning men lite mer som en sån hära "okej, det här är en annan dimension i Rosengårdmodellen" men alltså, "jag vet att Rosengårdskillar dem är så här och så här", men så kom språket också, "nu pratar han så här, det är en annan typ av Rosengårdskille han har en till dimension" som för vissa är kanske, "amen nice, jag gillar dig!".

Här finns en spänning mellan att följa normen och på ett sätt vara "in line", men samtidigt också skava mot den. Det handlar också om att den språkliga normen destabiliseras. Han bryter mot normen genom att tala standardsvenskan just där och då eftersom det inte förväntas av honom att han ska tala på det sättet. Eftersom han rent kroppsligt har en anknytning till platsen och människorna där möjliggör det för honom att "skava" men ändå vara betrodd. För honom blir detta att aktivt skava. Göransson använder sig av *skevande* som ett teoretiskt begrepp för att beskriva hur individer skevar i relation till omgivningen och dess normer. *Skevandet* kan vara som en aktiv handling men också vara en "ofrivillig konsekvens" (Göransson 2012:22). Förortssvenskan verkar vara ett medel både för det aktiva *skevandet*, men även det ofrivilliga.

7.3 Staden (Platser och Rum)

7.3.1 Platser och Hemmahörande

Rosengård beskrivs av alla tre deltagare som en plats där de känner sig hemma. Mycket handlar om en igenkänningsfaktor. Så här beskriver M Rosengård:

M: I Rosengård! Jag trivs, jag har aldrig varit på en plats där jag inte trivs ska jag säga. Men jag trivs bäst här, det gör jag.

T: För att?

M: För att, det har väl säkert med att göra att jag är härifrån också. Mene,, eh.. jag tror det här med igenkänningsfaktor återigen. jag känner igen mig själv bäst här, det är här liksom.. jag ska inte säga "mitt folk". men såna som jag finns här. Och det trivs jag med.. Det tycker jag om.

Som nämnt i föregående kapitel ligger igenkänningsfaktorn på en språklig nivå, men det är också kopplat till plats, i detta fall Rosengård. Däremot verkar förortssvenskan också vara portabel i form av olika fysiska platser en brukar den på:

T: om du skulle röra dig på andra ställen i Malmö? Finns det några andra ställen i Malmö där du känner att du kan prata på det sättet?

S: eh.. jaa, det beror på.. ente inne i en restaurang,.. men när man träffar och man kan se på människor .. jag vet inte nu.. men det känns så bara. Att man kan se på en människa hur man kan bete sig. direkt.. om du förstår vad jag menar? Beroende på vad han har på sig, hur han ser ut. var han kommer ifrån.. du kan direkt göra en bedömning. han är som daj.. Om du förstår vad jag menar? och då kan jag börja snacka hur jag vill.

Detta kan motiveras genom tidsrumsliga omvandlingar. Göransson pratar om hur rum kan omorganiseras vid en specifik tidpunkt "genom närvaron av andra kroppar och av andra rörelsemönster. Analysen av rum och kroppar blir på så sätt oskiljaktig från aspekten tid. Olika personer ser och rör sig alltså i olika rum, fastän merken så att säga är densamma"(Göransson 2012:85:86).

Det verkar finnas ett utrymme att kunna breda ut sig i specifika rum om närvaron av likadana kroppar infinner sig på den specifika platsen vid samma tidpunkt. En kan se det som att kroppar med större friktionsrisk kan inta och breda ut sig tillfälligt utan att behöva omorientera sig, under förutsättning att flera "likadana" kroppar infinner sig just där och då. En kan tolka detta som ett kollektiv anspråk på specifika rum och platser vid en specifik tidpunkt, att kollektivt göra motstånd mot det normativa som annars bebor platsen. Att finna detta tillfälliga kollektiva motstånd görs genom att identifiera och göra bedömningen att hen "är som daj", men i sökandet efter någon "som daj" sker en reproducering av "de andra", av "invandraren". Samtidigt som reproduktionen av den stereotypa "icke-svensken" möjliggör

för subjekt att kunna breda ut sig, har den också en stabiliserande funktion vilket kan ha begränsade effekter för bärare av "icke-svenska" kroppar. Här bör det dock belysas att detta uttryck av attribut för att kunna identifiera en individ "som daj", inte alltid är helt självvalda. Det kan också finnas en social press som handlar om att subjekt i viss mån stöts in i en viss performativitet, som väntas av dem(Ahmed 2006:17).

7.3.3 Platser som Omfamnar

Inför intervjuerna fick deltagarna själva välja ut platser i staden de känner sig trygga på i relation till sitt språkande. Det visade sig att deltagarna valde utspridda platser i staden. En deltagare väljer sin gamla grundskola i området Höja som ligger i utkanten av Malmö, nära Rosengård. Men en annan deltagare väljer en plats mitt i centrala Malmö. Davidshallsbron vid Södertull, det är där kanalen korsar gågatan mellan Triangeln och Gustav Adolfs torg. På båda sidor om Davidshallsbron är det uppbyggt trappsteg ner mot kanalen som agerar mötesplats för de som uppehåller sig på platsen som är fylld av butiker, caféer och restauranger .

T: när vi skulle träffas så sa du den här platsen vid kanalen. Varför tycker du det är en nice plats att vara på?

Z: ja,.. för att det finns så mycket variationer här. Man kan se svenskar, araber.. eh.. Alla! Alla sorters människor. typ alla religioner, alla hudfärger.. allting. Och då känner man sig inte så utanför på något sätt. Man smälter in.. Om jag hade varit i Rosengård. Okej, det är sant att många typ så liknar mig och såhär. Men jag känner mig ändå typ segregerad. Typ Vart är alla andra? Det här är inte Sverige! *hehe*.. typ såhär. Går jag till limhamn så är det samma sak, jag hamnar i utanförskap. Det är bara svenskar där, vad gör jag här?!. Jag kan typ inte tala arabiska för dem kanske tror då att jag talar om dem, alltså snackar skit eller såhär. Så här finns det alla sorters människor. Man kan vara så.. helt fri.. Man behöver inte tänka på vad man säger, hur man ser ut och såhär. för det är alltså typ.. det finns många butiker, det är många människor.. Ja, jag känner mig mest trygg här.

En kan tolka detta som att platser "gör oss" och omfamnar oss på olika sätt. Även om Z trivs väldigt bra i Rosengård med motiveringen att där finns många människor hon kan relatera till så upplever hon en segregation. Hon beskriver en avsaknad av "svenska" kroppar som resulterar i en känsla av exkludering. Z väljer ordvalet att hon "känner sig segregerad" vilket kan tolkas betraktas som en materialisering av segregation. Det är inte bara platsen i sig som är segregerad utan segregationen har även tagit sig in i Z:s kropp. Holgersson beskriver hur specifika platser som "invandartäta" områden förknippas med "de andra". Det handlar om att

det finns ett stigma av dessa specifika bostadsområden som är kopplade till diskurser om invandring. Detta gör att "invandrantäta" områden ses som en plats dit folk förvisats eller dit man löper risk att förvisas till (Holgersson 2016:176). Holgersson menar att detta är en process av hur andraframing materialiseras och det verkar som att Z upplever just en sådan materialisering när hon beskriver segregation som ett kroppsligt tillstånd.

I Limhamn beskriver Z liknande process fast på andra hållet då hon hamnar i ett utanförskap på grund av närvaron av enbart "svenska" kroppar. Z beskriver två motsatta områden, ett som intas av icke-"svenska" kroppar och ett som intas av "svenska" kroppar. Kropparna i Rosengård liknar hennes medan kropparna i Limhamn representerar den "svenska". Z identifierar här den normativt "svenska" kroppen som å ena sidan får henne att känna sig "out of line" när den blir för påtaglig, men å andra sidan får den också henne att känna sig segregerad i avsaknaden av den helt och hållet. På platsen hon själv valt ut kopplar hon trygghet till att smälta in på grund av en variation av människor. Den heterogena platsen omfamnar varierade typer av kroppar och här känner sig Z inte bortstött.

Vi kan stanna vid denna tanke att platser omfamnar eller stöter bort och på just denna plats känner Z sig omfamnad. Men det är inte bara platsen som agerar, det gör Z med genom att utmana normen av den "svenska" kroppen. En kan tolka det som att Z gör en förhandling av att det är just en heterogenitet av kroppar som formulerar ett "svenskt" samhälle. Hon, samtidigt med olika typer av kroppar intra-agerar med platsen. I och med detta omdefinieras också hur en svensk kropp kan se ut när den intar en central plats i Malmö i Sverige idag. Detta innebär att platser "gör oss", men vi kan också "göra platser" genom hur vi intar dem med våra kroppar, just där och då. Som jag tidigare hänvisade till Göransson att arbetet mellan kroppar och platser är processuellt och beroende av tidsaspekten. Så om Z kan göra en plats "svensk" genom att omdefiniera den "svenska" kroppen som heterogen innebär det att det normativa "svenska" också är ett arbete i sig. Det visar att det normativa "svenska" inte bara uppstår, precis som platser inte bara finns. Det är arbetsamt att göra något "svenskt" (oavsett definitionen), varken platser, kroppar eller ting uppenbaras hursomhelst.

7.3.4 Tillhörighet av Platser

Alla tre deltagare har en personlig relation till Rosengård. En del i denna studie har varit att undersöka vilken betydelse dominerande uppfattningar kring Rosengård och förortssvenskan

har för deltagarna i sina vardagliga liv. En fråga som ställdes under intervjun; Bilden av Rosengård som media pratar om, vad har den för betydelse för dig?

S: Det påverkar mig mycket.. om jag till exempel är i skolan och snackar med.. eller vill lära känna någon ny.. eh, så börjar man med vad heter du.. ja vad kommer du ifrån.. var bor du? .. dem grejerna. så om jag säger att jag är från Rosengård så kanske folk får en bild på dem här.. kriminella.. eller.. jaa. “han håller på med något dumt”, eller “han kan hålla på med något dumt. man kan inte lita på honom”. Ja det kan vara allt möjligt.. Det är det vanligaste jag har fått alltså om jag ska vara ärlig..

T: alltså, typ förutfattade meningar?

S: exakt.. exakt.. därför undviker jag ibland att säga att jag är från Rosengård. Speciellt som jag gjorde med daj. *Ler*.

T: ja, för du sa att du bara var “Häri från”..?

S: jaa.. *skratt*

T: *Skratt* ja, precis..

S: Jag vet inte, du kanske hade känt att du var rädd för.. du var ändå modig och du kom fram till 5 grabbar .. eller hur många det nu va..

Z: Hur det påverkar oss? Ja, alltså för mig. ibland, alltså jag skäms att säga att .. om nån frågar vart jag bor så skäms jag att säga Rosengård för då det känns som att folk direkt har de där fördomarna, “okej hon är därifrån ..hon är si och så” Ehm, Ja.. Eh. Men det är riktigt synd för att det är . det stämmer inte alls! alltså för mig, Rosengård.. det känns.. Det är där jag bor, jag känner mig jättetrygg!

Trots att deras men deras egna beskrivningar av området är positiva, identifierar intervjupersonerna ett stigma kopplat till området. En utav deltagarna beskriver vad en kan tolka som olika strategier för att fränkoppla sig själv från detta överhängande stigma. Så här beskriver S vad som händer med honom när han anländer till Malmö Universitet där han studerar:

S: Jag kan säga att jag blir en helt annan person.. eh.. det är nya människor, eller inte nya människor men det är människor du inte känner på en djup nivå. du kan inte snacka precis om vad som helst.. du kan inte vara hur öppen så helst.. alltså,, ja.. ja, du förstår.. som man är med sina vänner till exempel dem jag berättade om innan.. Så den andra personen aktiveras.. Svenskan förbättras.. eh.. mer formellt. När jag ska berätta nått så .. så vet jag att jag inte ska snacka på “det sättet”(förtortssvenska). för jag vet inte hur dem hade tagit det.. eh.. ente alla snackar jag inte nu.. men,, nån man aldrig har snackat med innan. det är så jag menar. Du kan inte snacka hur du vill.. för då känner jag att den personen kommer ta det oseriöst.

S beskriver inte bara en förändring på språklig nivå, utan en hel transformation i sin persona när han färdas med 5:ans buss från Rosengård till Universitet. Det handlar om att passera som den gängse bild av en bildad och seriös person som varken förortssvenskan eller förorten verkar representera. Han säger att han pratar annorlunda, men överväger även sina val av kläder.

S: ..klädstil... Ja, det är också något jag tänker på.

T: Hur du klär dig när du ska gå till skolan?

S: Ja,..

T: på vilket sätt förändras liksom..?

S: Jag vet inte om man kan säga så. på det sätter jag e uppvuxen eller softar säger man. Chillar.. Här så brukar jag ente klä mig fint, jag brukar ta lite mjukis. Så jag är bekväm. Så jag inte behöver tänka på andra grejer eller så. men man, man känner också så ibland man kan inte gå så överallt med vilken klädstil som helst. du vet , jag gillar. eller jag gick till skolan idag så här.

T: Hur kändes det då?

S: det kändes bra..

T: Ja, du fick inga blickar eller så?

S: naj, för jag tycker den är hur snygg som helst.. *skratt*

T: *skratt* Ja, den är snygg! Men, tänker du på .alltså. var det nånting du tänkte på.. alltså. att den kanske inte är helt..?

S: Ja, alltså.. det beror på. just med den här dressen så känner inte jag att det kan bli eller få några fördomar mot mig. Men om jag klär mig med ett vanligt par i mjukis och en kofta kanske, så kanske det känns som att man får blickar. det är lite så det är.. Och, ja... Men, om jag hade sagt att .. om mina vänner hade varit i högskolan.. eller vi säger alla studenter.. alla mina vänner hade varit studenter i högskolan.. ett exempel.. så hade jag gått hur jag vill. . Men det är nya människor du ser varje dag, man vill såklart se bra ut. Men så tänker man inte när man är här(Höja, Rosengård) . för du känner dig trygg, du känner daj bekväm osv..

Göransson skriver att “blickar medverkar till att materialisera kroppar som tillhörande eller avvikande”(Göransson 2012:104). S tänker igenom sitt klädval för att kunna passera som tillhörande och för att undvika blickar som skulle döma ut honom. S bär en “mjukisdress”, men den är inte av det vanliga material som en mjukisdress brukar ha. Den vanliga typen av mjukisdress som jag tänker på är det klassiska grå sweatshirtmaterialet. Den han har på sig är av märket adidas, är svart och blänkande, mer som en “dress”. Det är en väldigt subtil men ack så viktig distinktion av hur han kodar dessa klädesplagg, hur den ena eller andra (o)möjliggör för honom att passera.

Även Z pratar om hur små detaljer verkar avgörande för att kunna se på någon vart hen tillhör och hur en isåfall väljer att tala:

Z: ..om man jämför två killar, en från förorten. då alltså man ser, man får en bild i huvudet med någon som har typ märkeskläder, keps, en adidasväska(visar med händerna den lilla adidasväska man har hängandes på bröstet). nått sånt! Men om man pratar om någon som är typ så har på sig en skjorta. typ så ser lite mer modern.. alltså såhär. jag vet inte, typ stylad så ut. Då är man.. då pratar man fin svenska. Man förstår direkt. Den här personen tillhör den gruppen som bor i Limhamn, typ så. .Jag vet inte.. hehe.. Det brukar inte alltid stämma. Klart att man kan typ så bo i Rosengård men ändå vilja klä sig på ett sätt som för andra visar att man är från ett annat ställe. Men för det mesta brukar det vara tydligt. Att man ser på folk .

Göransson menar att kroppars ytliga attribut såsom val av kläder, frisyrier och accessoarer kan ses som materialiseringar av sexuell identitet(Göransson 2012:191). Här verkar liknande process ske, då en intra-aktion mellan ting (kläder, accessoarer), platser och språkande materialiserar kroppar som tillhörande av en "svensk" eller icke-"svensk" identitet.

Då bör förorten förstås som ett område som ingriper majoriteten av icke-vita kroppar som formuleras enligt deltagarna som icke-"svenskar" eller "invandrare". Göransson nämner också att det handlar om att hitta de subtila attribut som skapar ett tillhörande som dessutom uppfattas autentiskt identiteten. Här kan en tolka adidasväskan som ett objekt som gör förortskroppen autentisk, men på liknande sätt hur en skjorta gör en Limhamnskropp.

7.3.5 Sammanfattande ord om Staden

Här nedan vill jag vända mig till Ahmed för att förstå vikten av de avvägningar deltagarna gör när de rör sig runt i Staden. Orientering, handlar om att vara "in line", om att göra det okända familjärt genom kroppars expansion i rum(Ahmed 2006:11). Rum och platser är inte passiva landskap som kroppar avgränsat orienterar sig i, rum och platser omfamnar kroppar på ett aktivt sätt. Nationer eller andra imaginära "communities" följer samma riktning och att bli medlem av dessa handlar om att följa den specifika riktningen(Ahmed 2006:15). Vi följer linjen som följs av andra, upprepningen av handlingen att följa gör att linjen som vi alla utgår från osynliggörs(Ahmed 2006:15). Beroende på vilken riktning vi tar gör att vi ser världen på olika sätt och upprepningen av dessa riktningar över tid gör att kroppar förvärvar riktningens form. Kroppar riktas, men tar också formen av denna riktning(Ahmed 2006:15-16).

Riktningar kroppar tar är därmed inte slumpmässigt utvalda, utan vi väljer en riktning som vi uppfattar som redan given. Kroppen är således också en viktig utgångspunkt för hur världen framträder. Vi följer vägar som om de av händelse bara ligger framför oss. Men att de ligger

framför oss handlar om att någon redan trampat upp vägen före oss. Här menar Ahmed att en paradox kring fotsteg framträder. Vägar skapas för att en följer dess fotspår, vägar följs för att de skapas av fotstegen. Vägar som styr oss, både i tanken men också i form av fysisk rörelse är på så sätt performativa: de är beroende av upprepning av normer och konventioner, av vägar tagna, men dem skapas också som en effekt av denna upprepning (Ahmed 2006:16).

7.4 Identitet

7.4.1 "Svenskhet"

Under intervjuerna märker jag ett genomgående tema av hur deltagarna belyser platser och kroppar som mer eller mindre "svenska". De pratar om "svenskar" och om de som inte är 100% "svenskar", de som är vanliga och de som är lite annorlunda, de som ses som "medelsvenskar" och de som ses som "invandrare". De har olika upplevelser som på olika sätt beskriver hur de har lätt eller svårt med att uppfattas som eller vara "svensk". Så här säger Z när jag frågar henne hur hon definierar sig själv:

Z: eh,okej. Inte svensk! När någon frågar mig var kommer du ifrån? Jag brukar inte svara svensk, trots att jag hade velat göra det. Men det känns som att folk fattar, alltså "man ser på dig, du är inte svensk" men för mig hur jag känner, alltså jag känner mig mer svensk än yemeni. För alltså när jag kom, alltså jag var ju jätteliten 8 år. Och så det mesta av mitt liv har jag bott i Sverige... och det är här jag pluggat, studerat, träffat mina vänner. Det är här jag har gjort allting! Jag känner mig mer typ så, jag tillhör mer Sverige än nån annanstans i hela världen känns det som. Och det är ändå synd att man inte kan tillhöra den till hundra procent. Alltså i andras ögon.. Jag vet att jag ser ut som en främling.. eh.. för andra, eller för vissa. Bara för att jag klär mig på ett annat sätt, jag ser ut på ett annat sätt, jag pratar på ett annat sätt. Men det kommer inte ändra hur jag känner.

Z beskriver en fysiskt kroppslig orientering av en specifik plats vilket gör att hon känner att hon är svensk. Det är i Sverige hon har formats, det är här hon har haft sina sociala interaktioner som är betydande för formandet av ens identitet. Man kan se det som att Z gör anspråk på sin nationstillhörighet genom att hon rent fysiskt bebott platsen. Hon upplever

dock en svårighet att ses som hundra procent svensk, trots att hon har ett formellt medborgarskap.

Här nedan formulerar S tankar kring "svenskhets":

S: Jag kan säga såhär att.. om jag.. om det är någon jag har känt innan.. eller känner, men inte umgås med. Vi säger jag träffar någon i 7an här. och sen ser vi varandra i.. efter 6 år kanske.. eh.. Så ser man hur personen har förändrats. Eh..

T: På vilket sätt har han förändrats?

S: Språkmässigt, hur han snackar.. det är då.. det är så vi säger i vårt umgänge, han har blivit försvenskad.

T: försvenskad?

S: jaa.

T: och då innebär det att man..?

S: Det innebär att du .. alltså du betar dig som dem andra.. förstår du vad jag menar?

T: Som svenskar?

S: jaa, som vanliga människor! Som svenskar ja. Vi som betar oss på ett annat sätt, som ente är korrekta egentligen.

S beskriver svenskhets som något en "blir" och på liknande sätt beskriver han sin egen "svenskhets", när han sedan definierar sig själv:

S: Svensk.. Just nu ja..

T: Just nu?

S: Ja..

T: vad menar du med just nu?

S: Ja, jag har blivit äldre. Jag har mognat till. Eh, men om du hade frågat mig för 6 år sen så tror jag inte jag hade sagt så.

T: Vad hade du sagt då tror du?

S: Invandrare.. för jag.. jag vet inte.. det känns som att jag.. hur säger man.. Men när man ändå lär sig, högskolan så blir det så alltså. Man.. Du bor i Sverige, jag är uppväxt här. man kan säga jag är född här nästan det är 6 månader.. det är knappt nånting.. naj, men det har med att jag har blivit äldre och göra. Jag har insett det.

S pratar om att glida ifrån förortssvenskan som en naturlig del av att man blir äldre, att man mognar. Detta kan å ena sidan tolkas som att slang är en del av en ungdomskultur. Att tillhöra en ungdomskultur är inte unikt för förortssvensktalande personer, utan ungdomar har generellt en egen kultur som de markerar från vuxenvärlden. Men S drar också kopplingen till att han "blir svensk", med åren, med mognad. För honom är det inte bara en transit mellan ungdomsvärlden och vuxenvärlden, utan också en transit mellan att se sig själv som

“invandrare” och att bli “svensk”. Detta är i samband med att han pratar mer “korrekt” svenska, har utbildat sig och umgås mer med svenskar.

7.4.2 Att “vara” eller “bli” Svensk

Här vill jag för en stund gå i dialog med Ang för att försöka förstå vad det är som gör att deltagarna i denna studie behandlar “svenskhets” som något en *blir* och vad det är som gör att de inte upplever att de *är* svenskar.

Det formella medborgarskapet bygger på en essentialistisk kulturell nationalism, vilket skapar en diskurs om “svenskhets” som exkluderande av icke-vita migranter med annan kulturell bakgrund(Ang 2006:35). Ang menar att det nationella ramverket har tendens att dela upp individer i “vi” och “dem” och de individer eller grupper som definieras som “dem” målas också upp som ett hot mot samhället(ibid:36). Detta fortsätter att upprätthålla nationens rätt att kontrollera vem som tillåts att räknas som “svensk” eller inte(ibid:36). Det som också osynliggörs är att marginaliserade grupper reduceras till offer och Ang belyser vikten av att synliggöra dessa individer som subjekt med agens(ibid:36-37). Det urbana medborgarskapet är ett ramverk som innefattar respekt, försoning, erkännande av andra och att leva i och dela det urbana rummet med varandra som en naturlig del av det urbana livet(ibid:37). Det Ang beskriver ovan är en maktförhandling, vilket verkar vara en pågående process i deltagarnas vardagliga liv. Här är ett exempel på en sådan typ av förhandling i ett samtal med Z då hon pratar om sin student:

Z: Även på min student, jag hade jättegärna velat ha typ så sveriges flagga Men det känns som att folk kommer typ så.. jag vet inte, att dem kommer döma för mycket .”Varför har hon Sveriges flagga, vem tror hon .. tror hon verkligen att hon är svensk? varför har du inte ditt lands flagga?” Men alltså “mitt” land? jag bor inte där! Jag har inte tagit studenten där, utan här i Sverige så jag förstår inte varför folk har deras landsflagga, varför inte båda två?!

Nä, så jag har valt att inte ha någon flagga alls. *Skratt*

Z: Det är sånt man möter, det är såna detaljer som folk inte tänker på som vi. jag behöver tänka på extra mycket. För vissa det är självklart, men för mig. Jag får inte göra det..alltså, jag vill göra det jag känner för . men jag vill ändå inte.. man är rädd att bli dömd av andra. att vara, att bli sedd på typ så.. ett, jag vet inte. på ett sätt som man inte gillar. som visar att du är inte.. att du är inte korrekt. du gör inte alls detta på rätt sätt, du följer inte reglerna ,du följer inte normerna! det är det..

T: för att typ. så om du har en svensk flagga så bryter du mot en norm?

Z: ja, precis!

T: så om du skulle bära den svenska flaggan så hade det varit..

Z: ja, lite konstigt.. typ inte, det brukar inte hända! folk, personer som ser ut som jag gör .som bär slöja och kommer från ett annat land än Sverige, brukar inte bära Sveriges flagga själv utan kanske en annan flagga.

Jag hade jättegärna gjort.. Jag kanske till och med gör det!

Z formulerar sitt motstånd i form av svenska flaggans betydelse. Att se ut som en yemeni kropp, men samtidigt vara svensk är en förhandling om hur det svenska medborgarskapet formuleras.

7.4.3 Vithetsnorm och Svenskhhet

Fanon och Ahmed pratar om det svåra i att "passera" (som svensk) när en inte har vit hud. Deltagarna i denna studie pratar inte i termer om vithet, men de identifierar sig som bärare av en migrants kropp, av en rasifierad kropp. De beskriver sig i termer som "invandrare", att se "annorlunda ut" eller att se ut som en främling. Detta mot bakgrunden att de har föräldrar som inte ser ut som etniska svenskar. Ahmed kopplar vithet som ett habitus. Att göra något vanemässigt handlar om att slippa stöta på friktion i relation till sin omgivning eller objekt man kommer i kontakt med (Ahmed 2006:130). Repetitionen av vanorna gör att de uppfattas som naturligt givna och ifrågasätts därför inte. Vithet approprierar just en sådan form av vanemässighet. Vita kroppar blir inte stressade i sammandrabbningar med ting eller "andra", eftersom deras vithet går omärkt förbi. Med andra ord, vita kroppar behöver aldrig möta sin vithet, de behöver aldrig orientera sig *mot* sin vithet. De blir de kroppar som alla andra kroppar orienterar sig runt. Att inte behöva se sin vithet som ett hinder handlar om att vithet ses som det givna. Vilket är kritiskt att belysa eftersom vi måste sluta se på vithet som något man bara har.

Som sagt, deltagarna pratar inte i termer av vithet men indirekt formuleras en diskurs av relationen mellan svenskhet och vithet. Att de på olika sätt gör anspråk på svenskhet, måste tolkas som en förhandling av de kroppsliga mellan vithet och svenskhet. Att deltagarna inte pratar i termer om vithet verkar vara för att det finns andra saker de fokuserar på. Förhandlingen om svenskhet görs genom språkande och genom klädsel. De gör det på ett sätt som utmanar synen på svenskhet. De gör anspråk på en svenskhet som går emot vad normen säger om den. Deltagarna är inte passivt accepterande av utanförskap, utan gör snarare ett aktivt förhandlande med staden och dess normer. Och för att återgå till skillnaden mellan

blivande och görande av svenskhet: Ingen vit person skulle avkräva sig ett sådant blivande, eller för den delen tala om sin nationalitet på det sättet. Man "blir" inte svensk, man "är" svensk. Diskursen av relationen mellan svenskhet och vithet verkar formulera vilken kropp som "är" svensk och vilken kropp som behöver "bli" svensk.

7.4.4 Att destabilisera "svenskhet"

M förstår sig själv som en kropp som är annorlunda den "svenska vita" kroppen. Han vill visa på olika dimensioner av förortskillen, han vill spräcka fördomarna om förortskillen. Att prata standardsvenska beskriver M som en process av att i ung ålder behövt tala standardsvenska, men som vuxen valt det.

M: eh.. det egentligen handlar om att, jag vill blir bra på svenska. Jag vill bli bra på engelska, jag vill bli bra. alltså rent generellt. Jag vill bli bäst på det jag gör, man har hittat liksom. nånting man tycker om. Det kan vara ingenjörskonst, det kan vara sport.. det kan vara liksom, man vill bli så bra som möjligt.. då är det inte längre intressant liksom så här, "amen svensk". Jag vill bli bra! jag vill bli bättre på svenska än en som har en mamma och pappa som är svenska. Det tankesättet. Det har inte längre med nånting att jag vill imponera på någon, jag vill bli...det var kanske mycket det i unga åldern. "Amen, jag vill att det ska tycka att jag är bra".. i takt med att man blir äldre och så klokare. så tror jag man, jag iallafall har insett att . jag vill bli bäst eller så bra som möjligt.

Det finns en stor skillnad på att känna sig tvungen att prata standardsvenska för att bli betrodd, eller att göra det som ett aktivt val för ett självutvecklande syfte. Fördomen kring förortskillen är något M blir tvungen att möta när han orienterar sig. Att M då vill släppa förortssvenskan kan ses som att han gör allt för att vara "in line". Han ger upp en del av sig själv, han genomgår en identitetsförlust. Under samtalet med M märker jag hur jag destabiliseras i min egen syn på denna process. Varför ser jag hans val att sluta bruka förortssvenska som en uteslutande förtryckande process när det för M inte handlar om en identitetsförlust. M vill bara bli bäst på någonting. Jag menar att den som uppfattas "vara" svensk aldrig verkar behöva fundera över dessa typer av processer. Den som "är" svensk behöver aldrig möta sin identitet i sitt sätt att orientera sig. Den behöver aldrig fundera över om hen gör avkall på sin identitet eller ej. M har behövt fundera över det, men genom sitt val och brukande av standardsvenskan kräver han rätten till lika förutsättningar även för de kroppar som ses som "annorlunda" och på så sätt utmanar han också "svenskhet".

8. Avslutning

8.1 Sammanfattande Ord

Denna studie visar hur vissa individer dagligen på olika sätt gör anspråk på det svenska medborgarskapet då de genom språkandet, omförhandlar och utmanar vad som formuleras som "svenskhet". Det har visat sig att förortssvenskan verkar processuellt och gränsen är otydlig för när den är en resurs eller blir ett hinder. Studiens deltagare tydliggör att det formella medborgarskapet formuleras idag på ett sätt som gör det problematiskt för dem att helt och hållet passa in. Deltagarnas sätt att orientera sig, inta platser och breda ut sig i specifika rum genom brukandet av både standard- och förortssvenskan visar dock på en omförhandling av "svenskhet". Medborgarskap kan vara mångtydigt, baserat på kroppslig erfarenhet och "svenskhet" formuleras som mycket mer än en normativ, vit, svensktalande kropp. Det urbana medborgarskapet, om rätten att känna sig hemma verkar ha svårt att helt fränkopplas från de formuleringar som görs om det formella och det är den förhandling jag tycker mig se hos deltagarna i denna studie.

Dikotomier har kommit till att bli ett återkommande tema i denna uppsats och att försöka bryta dem. Det artade sig som mest under analysdelen då jag insåg att jag försökte skapa uppdelningar som materialet inte tillät. Här vill jag belysa Barads onto-epistemologiska ingång, jag tror detta är något som påverkat min orientering mot materialet och utformningen av denna uppsats. På tal om dikotomi för detta mig till där allting började, till mitt kära Malmö, om vilka kroppar som omfamnas av Malmö och vilken betydelse dess profilering har för invånarna. Det får mig att tänka på 5:ans buss, expressbussen som tar sig från stadens östra delar(Höja, Rosengård) till västra(Bo01). 5:ans buss påminner om den där kameleonten som antar sig olika former och skepnader. 5:an åker samma väg, varje dag. Den gör inga speciella anspelningar på vem som får hoppa på och inte. Ändå blir den på något sätt en bärare för den gränsdragning av när staden övergår från det högmoderna bo01(Kunskapsstaden) till det segregerade, till utanförskapet (Välfärd för alla). Samtidigt kanske 5:ans buss kan vara som ett starkt, effektivt lim som sammanflätar staden, i en vilja att sammanföra Malmö på riktigt, för att till och med upplösa dikotomin av staden helt och hållet.

8.2 Avslutande Ord

Med betoning på lokal förankring tänker jag på författaren Taiye Selasi (2014) som ifrågasätter hur en människa kan komma från ett koncept. Hon menar att vi lärt oss att prata om länder som om det vore konstanta objekt i tid och rum. Men länder är inte naturligt förekommande fenomen, de är fiktioner. De har skapats och benämns som nationalstater, ett ganska modernt påfund, bara 400 år gammalt. Att tala i termer som att “komma från ett land”, eller “vara” en nationalitet, är att överordna fiktion (Nationen i fråga) över verkligheten (den mänskliga erfarenheten). Tänk på dina dagliga rutiner vad än de må vara, kanske handlar det om vilket kaffe du dricker, med vilka medel du tar dig till skolan eller jobb. Tänk på dina relationer, vem är det som utgör delar av dina vardagliga emotionella erfarenheter? Det kan vara den du pratar med flera gånger om dagen. Eller den där personen som du inte kan namnet på, men som du delar buss med varje morgon till skolan. Vi är “locals” där vi utför våra rutiner och relationer, men *hur* vi upplever vår “lokalitet” handlar om begränsningar. Det kan vara socioekonomiska förutsättningar, vilket pass du innehar. Det kan också vara upplevelser av rasism som utgör en begränsning för att du ska känna dig 100 % hemma där du lever. Lokaliteten erbjuder en flexibilitet, ett överlappande av erfarenheter medan nationaliteten representerar makt. Att fråga “Vart är du ifrån?” eller “Vart är du *egentligen* från?” blir på så vis ett maktspel. Att belysa denna komplexiteten och istället fråga “Where are you local?” för oss närmre varandra istället för bort från varandra (Selasi 2014).

Jag har inget förslag på hur medborgarskap bör hanteras ur en politisk kontext i en suverän nationalstat. Men, är det kanske mer intressant att formulera svenskhet i termer av; Lika rättigheter, rätten att få vara sig själv, demokrati som central faktor. Att tala om ett uppehälle där man delar vägar och riktningar och belysa relationer som sammanflätas med varandra på olika plan och också bryts upp, som en pågående process. Att definiera sig som en ”local” ger större möjligheter att, för att gå i dialog med Ahmed, ha rätten till att känna oss hemma och expandera våra kroppar. För att prata med Ang kanske inte en “local” på samma sätt begränsas i sin förmåga att inta offentliga rum och platser. Att inte behöva kompromissa med vår självidentitet, att inte bli hindrade, hotade eller bli skadade rent materiellt.

9. Referenslista

Ang, Ien (2006). *Nation, Migration and the City: Mediating Urban Citizenship*. University of Western Sydney, Australia

Ahmed, Sara (2006). *Queer Phenomenology*. Durham: Duke University Press

Holgersson, Helena (2011). *Icke-medborgarskapets urbana geografi*. Göteborg: Glänta Produktion

Dahlstedt, Magnus (2018). *Förortsdrömmar - Ungdomar, utanförskap och viljan till inkludering*. Printed in Sweden by LiU-Tryck, Linköping, Sweden, 2018

Göransson, Michelle (2012). *Materialiserade sexualiteter: Om hur normer framträder, förhandlas och ges hållbarhet*. Göteborg & Stockholm: Makadam Förlag

Ingold, Tim., Lee Vergunst, Jo. (2008). *Ways of Walking: Ethnography and Practise on Foot*. Farnham: Ashgate Publishing Limited

Kusenbach, Margarethe (2003). *Street phenomenology: The go-along as ethnographic research tool*. London: SAGE Publications, Vol 4(3): 455–485.

Lykke, Nina (2009). *Genusforskning – en guide till feministisk teori, metodologi och skrift*. Stockholm: Liber.

Lynch, Kathleen (1999). Equality Studies, the Academy and the Role of Research in Emancipatory Social Change. *The Economic and Social Review*, 30:1, 41-69

Madison, Soyini D. (2005). *Critical ethnography: method, ethics, and performance*. Thousand Oaks, California: Sage Publications.

Milani, Tommaso M & Jonsson, Rickard (2012) *Who's afraid of rinkebysvenska?*. Journal of Linguistic Anthropology

Mukhtar-Landgren, Dalia (2005) *Den delade staden - Välfärd för alla i kunskapsstaden Malmö*. I *fronesis* 2006 - issue 18 pages 120 - 132

Yuval-Davis, Nira (2006). Intersectionality and feminist politics. *European Journal of Women's Studies* 13(3): 193–209.

Tidningsartiklar på webben:

Collin, Lars (2010). *Klasskillnader syns i språket*. Svenska Dagbladet 2010-01-20

<https://www.svd.se/klasskillnader-syns-i-sprakket>

(Hämtad 2019-05-28)

Ek, Per (2010). *En annan berättelse om Malmö*. Sydsvenskan 2010-10-02.

<https://www.sydsvenskan.se/2010-10-02/en-annan-berattelse-om-malmo>

(Hämtad 2019-05-08)

Löf Hagström, Emma (2017) *Nu omvärderas miljonprogrammen*. Stockholm Direkt 2017-06-17

<https://www.stockholmdirekt.se/nyheter/nu-omvarderas-miljonprogrammet/repdpnqgx!3smVaA2UF4dLYj2E9k5KnA/> (Hämtad 2019-05-28)

Webbsidor:

Lärarnas Tidning (2004). *Språket lever i förorten*. Lärarnas Tidning 2004-02-25.

<https://lararnastidning.se/sprak-lev-i-fororten/>

(Hämtad 2019-05-08)

TRANS94 Contribution - Erik Lundin (2018). *What have the artists said about the song?* Genius (2018).

<https://genius.com/Erik-lundin-suedi-lyrics> (Hämtad 2019-05-08)

Taiye Selasi (2014). *“Don’t ask me where I’m from, ask where I’m a local”*. TEDTalk
Oktober 2014.

https://www.ted.com/talks/taiye_selasi_don_t_ask_where_i_m_from_ask_where_i_m_a_loca
l (Hämtad 2019-05-28)